

HUSITĀ

Časopis Pražské diecéze ČČSH

číslo 2/2018 | ročník XVI | duben 2018

02

Husita

vychází 6x ročně

Vydává

Pražská diecéze Církve československé husitské ve spolupráci s Husitským centrem, o. p. s.,
ISSN 1214-4630
Tisk: Dobel, Lanškroun

Kontaktní adresa

Časopis Husita, Pražská diecéze ČČSH,
V Tišíně 3, 160 00 Praha 6
tel.: +420 234 760 058, e-mail: husita@ccshpraha.cz
web: www.ccshpraha.cz/casopis-husita

Pověřená redaktorka a jazyková korektura

Renata Velišková

Grafické zpracování

Mgr. Simona Ullspergerová

Příspěvky do časopisu

Deadline pro zaslání příspěvků je vždy do 25. každého lichého měsíce. Jedině tak může být zajištěno včasné vydání časopisu a jeho distribuce čtenářům. Děkujeme za pochopení,
R. Velišková, pověřená redaktorka

Spolupracovníci

Mgr. P. Benda, J. Boček, V. Červenka, J. Dezort,
Mgr. V. Dezortová, Mgr. Z. Havelková,
Ing. M. Hlasivcová, Ing. M. Knězková,
PhDr. B. Koblíř, DiS., PhDr. J. Koblířová,
Mgr. K. M. Lukášová, Mgr. I. Merglová, PhDr. O.
Nytrová, Mgr. M. Poloprutská, Ing. V. Strachota,
doc. ThDr. D. Tonzar, Th.D. Mgr. H. Tonzarová,
J. Uman, Th.D., Bc. A. Zavřelová

Distribuci a objednávky zajišťuje

ses. Miloslava Krejzarová,
tel.: +420 234 760 058, mobil: +420 777 759 654
Faktury a potvrzení přijetí plateb zajišťuje
ses. Eva Mlezivová, tel.: +420 234 760 058
mobil: +420 737 212 687

Prodejní místa

Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6
Pražská diecéze ČČSH, V Tišíně 3, Praha 6
Husův institut teologických studií,
Roháčova 66, Praha 3

OBSAH

- 4** Zveme na Krakovec 2018
- 5** Eucharistická společná bohoslužba na Hod boží velikonoční
- 6** Státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily
- 7** Noc kostelů
- 8–9** Husitské centrum
- 10–11** Teologické fórum
- 12** Po stopách Karla Havlíčka Borovského do Brixenu
- 13** Světový den modliteb v Čelákovících letos po patnácté
- 14** Vašíkovy tematické obrázky
- 15** Výstava fotografií
- 16–17** Ukázka práce studenta HITSu
- 18** Ašsko, země neznámá
- 19–20** Bůh jako hráč a experimentátor
- 21** Nebudme lhostejní!!!
- 22–23** Starobylé kamenné město uprostřed Afriky
- 24** Velké pravdy v malých příbězích
- 25–26** Setkání s legendou československé zábavy
- 27** Happening Pa-matuj 2018
- 28–29** Sto let od bitvy u Bachmače
- 30–33** Kultura
- 34–35** Život v církvi – NO Karlín

Zveme na Krakovec 2018

4

Setkání s legendou československé zábavy – Gustav Oplustil

26

Eucharistická společná bohoslužba na Hod boží velikonoční

5

Sto let od bitvy u Bachmače

28

Husitské centrum

8

Kultura

32

Světový den modliteb v Čelákovících

13

Renata Velišková
pověřená
redaktorka

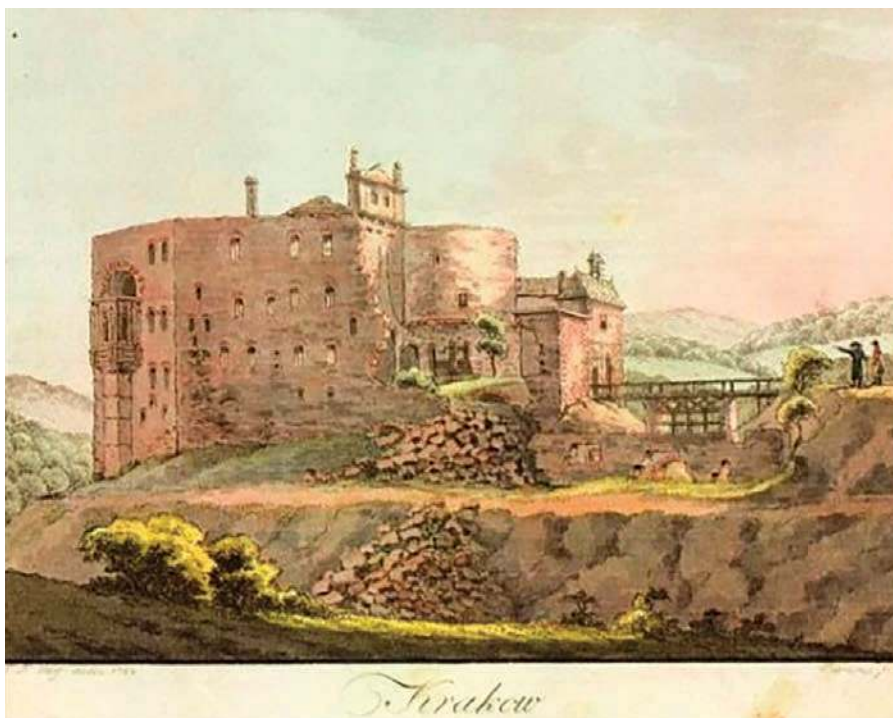
Renata Velišková

Kříž, na kterém zesnul Pán, byl k naší spáse darován.

Kristus je mé spasení a kříž je Jeho znamení.

Eva Ševčíková

Zveme na KRAKOVEC 2018

Navazujeme na starou tradici z 15. a 16. století. Podle ní se právě zde, na Krakovci, během svého letního pobytu 1414, M. Jan Hus rozhodl vypravit se do jihoněmecké Kostnice (Konstanz) k církevnímu koncilu, aby tu, při březích Rýna, vysvětlil a obhájil své učení.

Odtud, z Krakovce, se prý také v říjnu 1414 vydal na cestu. Po staletích, kdy se památka MJH nesměla připomínat, se tato tradice obnovila za tzv. První republiky (1918–1938), aby po tzv. Sametové revoluci (1989) opět ožila. V posledních letech nabývá na popularitě, stalo se zvykem, že v předvečer Husova svátku, přesněji 5. července odpoledne, za hojně účasti duchovenského sboru, členů i sympatizantů CČSH, se v areálu hradu koná slavnostní bohosluž-

ba, zpravidla pod vedením pražského biskupa. K úspěchu celé akce přispívá i Mgr. Jiří Sobek, krakovecký kastelán a starosta v jedné osobě, který poskytuje prostor také k prezentaci uměleckých prací dětí a mládeže z berounského vikariátu CČSH na aktuální témata, inspirovaná kulatými výročími:

MJH (1414–1415, 2014–2015),
Karel Čtvrtý a Jeroným Pražský (1316, 1416, 2016),
Martin Luther a Reformace 1517,
Zborov – Legie 1917 (2017).
Letos (2018) se můžeme těšit na výsledky
Projektu ČESKO – NÁŠ DOMOV V PROMĚNÁCH ČASU, který chce připomenout vznik Republiky (1918) a volbu TGM, *Prezidenta Osvoboditele*.

(BK, jSk, RA, NO Panoší Ůjezd)

„Miluj Hospodina, Boha svého a bližního jako sebe samého...“

Eucharistická společná bohoslužba na Hod boží velikonoční

v ekumenickém duchu – kaple hradu Lipnice nad Sázavou

V kapli sv. Vavřince a Josefa na hradě LIPNICE n. Sázavou se v neděli 1. 4. 2018 v 16h. uskutečnila za účasti církví Starokatolické, Českobratrské evangelické, Římskokatolické, Československé husitské, možná i dalších a jejich přátel, se společnými modlitbami, oslavou Vzkříšení a radostného shledání na památném místě. Srdečně byli zváni všichni kolemjdoucí, místní lipničtí, chataři i lidé dobré vůle ze vzdálenějších krajů k dalšímu bohoslužebnému setkání, která se na hradě konají (Velikonoce, Letnice, Dikůvzdání za úrodu a Vánoce).

Již se stalo tradicí, že se scházíme co čtvrt roku na hradě, kde byli svěcení první utrakvističtí kněží před 601 lety – v Lipnici nad Sázavou na Vysočině, místa 12 km vzdáleného od Havlíčkova Brodu. Nyní o Velikonocích jsme se domluvili, že budeme tentokrát sloužit mši v ritu starokatolickém, já jsem posloužila kázáním na perikopu z ev. podle J, 20, 1–18, zpívali jsme písně ze Svítá a doprovázeli nás 3 kytaristé a 3 příční flétnisté – atmosféra byla nádherná, rodinná, a čtyři denomina-

ce (–CČE, Starokatolická, Římskokatolická a CČSH) se navzájem proluly bez předsudků, moc jsme se na sebe všichni těšili a užili si nádherné hodobožové odpoledne. I milé přípravy a rozhovory před akcí, pilné nacvičování hudby s dětmi – zazněly melodie písně ze 14. stol. Andělíku rozkochaný, Velikonoční 373, 214 ze zpěvníku Svítá, dále 484 – Závěr Truvérské mše, kánon Veselme se křesťané ze 14. stol. a na závěr Chorál Johanna Sebastiana Bacha. Počasí bylo pravé aprílové, a my se zase na dlouhý čas napili ze studny živé vody – Pisma, spolusourozenectví v Kristu a vzájemné lásky a úcty. S panem kastelánem M. Hanzlíkem jsme se domluvili zase na příště – tak tedy na shledanou na Lipnici na sv. Jana 24. 6. v 16h., kdy bude bohoslužba zase vedena dle naší CČSH liturgie, a pak v srpnu – 10. 8. , kdy bychom rádi v gotické části hradní kaple, která je zasvěcená sv. Vavřinci, uspořádali vavřineckou pouť. Požehnané jaro a skutečně prožitou radost z Kristova Vzkříšení přeje za všechny zúčastněné Kamila Magdalena Lukasová.

*** Velký dík panu kastelánovi hradu a zúčastněným duchovním ***

Státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily

Autor tohoto výroku, Tomáš Garrigue Masaryk, nikdy nevynechal příležitost, pravdivost těchto slov potvrdit v praxi. O tom svědčí i následující text.

Akceptuji plně váš program národnosti a lidskosti. Lidskost, lidstvo není abstraktem. Není lidstvo bez národů, není nad národy; lidstvo je živá a bude živá organizace všech národů a států. A proto účinná láska k svému lidu je záruka lidskosti. Vaše metoda skautská a vaše jméno vám praví, jak postupovati i v budoucnosti. Vy se snažíte žít v přírodě. Příroda je prostá a učí vás zdravému oprostění. V přírodě se naučíme být praktickými a čestnými. Vám, skautům československým, především připomínám, že v naší historii máme řadu mužů, kteří ve své době svým způsobem hleděli uskutečňovat vaše ideály. Alespoň jednoho bych vám měl připomenou-

ti: lidového našeho krále Jiříka, který držel ideál věčného míru. (TGM skautům při Slovanském Jamboree dne 22. června 1931)

(BK, jSk)

NOC KOSTELŮ

I v letošním roce se uskuteční 25. 5. 2018 v řadě náboženských obcí akce – Noc kostelů – při které Církev československá husitská ve svých sborech nabídne věřícím i ateistům představení křesťanství, možnost nezávazného přiblížení se a setkání s křesťanstvím.

„Jejím cílem je noc plná lehkosti a nenucenosti a zároveň citlivosti a hloubky. Rozmanitost nabídky poskytuje mnoho možností, jak citlivě přiblížit křesťanství, církev, víru – a každý si může sám zvolit, do jaké míry se přiblíží. Smyslem je oslovit, nabízet, ale nevnucovat, a tímto způsobem zprostředkovat návštěvníkům pozitivní zkušenost v souvislosti s církví.“

Prostor setkání – Noc kostelů vytváří prostor pro setkání. V atmosféře, kterou Noc kostelů vytváří, mají návštěvníci možnost setkat se s křesťanstvím prostřednictvím rozhovoru, hudby, umění, zážitku...

Nízkoprahově – Noc kostelů je určena pro co nejširší veřejnost. Cílem je vytvořit „nízkoprahovou“ nabídku k setkání pro lidi, kteří stojí mimo církev či na okraji církve. Kulturní pozadí programu Noci kostelů, zpřístupnění běžně nepřístupných míst a atmosféra noci dávají příležitost oslovit co nejvíce lidí.

Společenský a kulturní dosah – Vzbudit zájem o společenskou a kulturní hodnotu kostelů. Noc kostelů prezentuje kostely jako důležitou součást společenského života obyvatel a poukazuje také na jejich kulturní hodnotu.

Přesah noci – Na Noc kostelů navazuje další nabídka. Noc kostelů nemá být jednorázovou akcí, která končí úderem půlnoci. Nabídka, prostřednictvím níž se křesťanství během Noci kostelů představí, poskytuje možnost celoroční návaznosti. Ti, kdo byli osloveni nabídkou Noci kostelů, by měli dostat další příležitost.

Teze – ekumenicky

• Noc kostelů prezentuje významné rysy křesťanských církví

- Noc kostelů umožňuje návštěvníkům prožít rozmanitost křesťanských církví a náboženského vyjadřování
- Spolu s katolickou církví se jí účastní křesťanské církve, které jsou členy Ekumenické rady církvi ČR
- Během Noci kostelů jsou otevřené kostely a nabízené programy pro všechny návštěvníky zdarma
- Je možné zdarma navštívit kostely, zúčastnit se koncertů, komentovaných prohlídek a všech dalších programů probíhajících během Noci kostelů

Příležitost k růstu – Noc kostelů je otevřena všem dalším farnostem, sborům, církevním obcím, řádům a křesťanským církevním společenstvím, která mohou dát této akci příležitost rozrůst se na širší úroveň.

Dobrovolně – Noc kostelů je založena na dobrovolné spolupráci farností, sborů, církevních obcí, řádů a dal. Je na jednotlivých křesťanských společenstvích, zda se chtějí otevřením kostela či svým programem připojit. Podoba programu je plně v kompetenci jednotlivých křesťanských společenství, zaručuje tvořivost a zároveň prezentuje celou šíři křesťanského života a kultury.

Motivace a rozvoj lidí – Noc kostelů předpokládá rozvinutí schopností a dovedností organizátorů a jejich motivaci, k tomu mohou pomoci informační setkání, semináře, kurzy a osobní kontakty.

Koordinace – Noc kostelů je propojena jednotným vizuálním stylem a termínem v České, Slovenské i Rakouské republice. Koordinátorem je biskupství. V součinnosti se zapojenými křesťanskými společenstvími zajišťuje společnou propagaci akce a vzájemnou návaznost jednotlivých programů.

Mgr. Hana Tonzarová, Th.D.

Husitské centrum

Nové začátky

Začíná jaro a to pro nás znamená nové začátky. Jaro jsem přivítali nejprve v Husátku, kde proběhla nejen oslava příchodu jara, ale i slavnostní otevření Husátka v novém kabátě. Barvili jsme vajíčka na Velikonoce v nové kuchyňce a proběhlo disco na nové podlaze a před velkými zrcadly, které nám dělají velkou radost. Zimu máme za sebou, takže je čas i pro nový začátek na zahrádce. V březnu jsem pracovali na úklidu a přípravě k otevření. Uspořádali jsme nářadí, uklidili venkovní prostory a někteří z nás už doma připravovali sazeničky. Koncem března proběhlo slavnostní otevření Meduňky – Komunitní zahrádky na Žižkově, na kterém spojili síly všichni pracovníci Husitského centra o.p.s. NPK Husita si připravil pro děti výrobu kraslic a pečení velikonočního cukroví. Pracovnice z Husátka přivedly maminky s dětmi a připojily se k výrobě velikonočního cukroví. V rámci akce proběhl improvizací workshop na téma závislosti, který navazoval na březnový program NPK Husita, kde jsme se věnovali závislostem všech druhů. Impro workshop vedla Táňa Jírová a byl převážně připra-

ven pro děti. V rámci otevření zahrádky proběhla tradiční Hrabárna. Dalo se zde vyměnit, přinést či odnést oblečení a věci do domácnosti. Nemohlo chybět ani občerstvení a jarní likér. Jsme rádi, že otevření zahrádky proběhlo v příjemném duchu a všichni se navnadili na teplejší dny, které snad brzy přijdou. Zahrádka bude otevřena pro veřejnost a také pro děti z NPK Husita a Husátka k vlastním činnostem. Je zde prostor pro zasazení sazeniček, popovídání u limonády na sluníčku či poznávání přírody. NPK Husita má na duben připraven program na téma ochrana přírody, takže se nám zahrádka velice hodí.

Ve znamení nových začátků je i pracovní tým NPK Husita, který prošel obnovou koncem roku 2017 a teď jsme přibrali do týmu nového člena nízkoprahového klubu a novou pracovníci do Husátka. Jednou z dalších novinek je oficiální spuštění webu o dokumentaci romských duchovních písní <http://komunitnikostel.cz/romske/>, o kterém jsme vás informovali v předešlém vydání. Další důležitou věcí je podání projektových grantů na opravu celého kostela a jeho přilehlých prostor.

Gitanne ve videoklipu Terne Čhave

Naše tanečnice, které Nízkoprahový klub Husita podporuje, se zúčastnily natáčení videoklipu nové písně „Lakere Bala“ skupiny Terne Čhave. Taneční skupinu vede Eva Džobáková, která se zhostila tohoto úkolu na jedničku. Pro tanečnice to byla premiéra před kamerou, chvíli trvalo než se rozkroukaly, a pak do toho šly naplno a odešly s velkou pochvalou. Věříme, že to nebylo naposledy, kdy se tanečnice a tanečníci dostali před kameru. Na videoklip se můžeme těšit v brzké budoucnosti. Tento taneční

úspěch jsme oslavili na valentýnském disco plese jsme pořádaném v prostorách Husátka, kde se samozřejmě nejvíce tančilo, ale také se zde vyráběly papírové růže pro drahé polovičky a kamarády.

Bc. Anna Zavřelová

Teologické fórum

V pondělí 19. března se ve Sboru Církve bratrské konalo již 26. Teologické fórum ve spolupráci s Komenského institutem na téma:

Církevní školství s podtématy:

Je možné založit církevní školu? Je to vůbec správné? Klady a problémy!

Bohdan Čančík

Sešlo se několik desítek zástupců škol a školských zařízení všech u nás žijících církví, aby si sdělili zkušenosti, poznatky a názory na zřizování a provozování křesťanského školství.

Moderátorem akce byl ThDr. Pavel Černý, Th.D., předseda Sdružení evangelikálních teologů.

Jako přednášející hosté byli pozváni ti nejpovolanejší, kteří z různých oblastí školství přednesli svoje velmi zajímavé příspěvky.

Prvním přednášejícím byl Bohdan Čančík, kazatel Jednoty bratrské v Nové

Pace, který nám svým příspěvkem dokázal, že pokud je chuť, vůle a touha dosáhnout vysněného cíle, nejsou ani finance zásadní překážkou k uskutěnění vize. Se svojí početnou rodinou založil před více než 10 lety nejprve mateřskou školu, později i základní školu a dnes se spolu se svými blízkými a bližními stará o vzdělávání více než 180 dětí.

Druhým hostem, který se podělil především o praktické zkušenosti se zakládáním křesťanského vzdělávání, byl kazatel Církve bratrské, Elim v Pisku, Martin Běle. Ten vyzdvihl význam církevních škol především z pohledu vzájemných vztahů mezi věřícími a ateisty. Tak jako navštěvují věřící děti veřejné školy, tak i nevěřící se mohou vzdělávat v křesťanských církevních školách a podle jeho zkušeností se to stává velmi často. To pak napomáhá vzniku vzájemných vztahů, které jsou postaveny na základech tolerance životních hodnot a postojů, světového názoru, přístupu k evangeliu a v neposlední řadě toto spolužití a spoluvzdělávání vytváří celoživotní vztahy s vlivem na ostatní členy rodiny. Přidanou hodnotou křesťanského školství podle M. Běle je „poznání, mravnost a zbožnost“.

Zajímavým a vzácným hostem setkání byla návštěva mezinárodní poradkyně pro výchovu v Asociaci křesťanských škol – ACSI, Lesslie P. Johnson. Ta postavila téma křesťanského vzdělávání do světla rodiny a společnosti. Na příkladu své vlastní rodiny a více než třicetileté zkušenosti ukázala

duchovní formování, které podle jejího názoru musí vycházet především ze srdce a za biblickým světonázorem vidí především to, že „Bůh je naším stvořitelem a sám je naším základem“. Nejdůležitější úlohu zde hrají rodiče, kteří své děti vedou cestou poznávání a vzdělávání, církev má úlohu pomocníka, jemuž školy poskytují podporu při výchově „učedníků“.

Poslední přednášející byla ředitelka křesťanské školy v Třinci Mgr. Monika Guňková, jejíž hlavní krédo při vzdělávání dětí ve škole zní: „škola je o učitelích a žácích – křesťanská škola je o Ježíši mezi nimi“.

Společnými otázkami všech přednášejících byly dva zásadní body:

1. Je to požehnání?
2. Je to břemeno/výzva?

Jako všechno v životě, mají i tyto otázky svoje pozitiva i negativa. Jen je potřeba dát je do správné rovnováhy a nenechat se odradit případnými dočasnými nezdary.

Martin Běle

Lesslie P. Johnson

Poznatky a zkušenosti z provozování křesťanských škol a vzdělávacích zařízení doplnil na závěr vedoucí Sekce církevního školství České biskupské konference Mgr. Martin Čech několika statistickými údaji o rozvoji křesťanského vzdělávání. Nejvýznamnější a nemálo potěšující je fakt, že v současné době u nás vzdělává děti a mládež celkem 137 církevních škol, zřizovaných biskupstvími, diecézemi, řády a diakoniemi, a to nejen katolických, ale i např. protestantských, židovských a dalších. Navzdory občasně politické či úřednické nevěře se daří jejich počet zvyšovat, a to především silnou vůlí a pevnou vizí jejich zakladatelů.

Držme proto palce všem zaníceným obětavým lidem, kteří se na této bohu-libé činnosti podílejí.

Renata Velišková

Po stopách Karla Havlíčka Borovského do Brixenu

(Setkání 3. věku, 27. 2. 2017)

Po stopách K. H. Borovského se Mgr. Marie Žižková vydává již řadu let, i když si hned v úvodu přednášky posteskla, že její cesty musely dlouhou dobu končit u hranic. V první části přiblížila Havlíčkovy životní osudy, studia, přátelství, vývoj jeho názorů a postojů na soudobý život v Čechách i za hranicemi, které tehdy vlastenci diskutovali.

Za svého života byl Havlíček v zorném úhlu tajné policie velmi často, snad kromě období jeho působení v Pražských novinách. Po revoluci 1848 se tento tlak na něj obnovil a zesílil. Po soudních sporech o porušení tiskového zákona, které Havlíček vyhrál, dostává v roce 1851 ministr Bach povolení císaře Franze Josefa I. k deportaci Havlíčka do Brixenu v jižním Tyrolsku. A tak 16. prosince 1851 přichází k Havlíčkovým mezi druhou a třetí hodinou ranní policie v čele s komisařem Franzem Dederou. Cesta byla zajímavá z řady důvodů. Havlíček dostal i příležitost k útěku, kterou odmítl.

Také se splšili koně a převrhl kočár, a byl to právě Havlíček, kdo nakonec koně zastavil. Do Brixenu později přijela i nemocná manželka Julie s dcerou Zdeňkou. Ani hmotnou nouzí rodina netrpěla. Nicméně Havlíček byl jako básník, satirik, novinář a politik nadobro umlčen.

Přednášku Mgr. Marie Žižkové doprovázel projekcí fotografií, korespondence a perokreseb Ing. Václav Strachota. Připravil literárně dramatický klub Dialog na cestě pod vedením PhDr. Olgy Nytové ve spolupráci s Církví československou husitskou a Městskou částí Praha 8, pod patronací Pražského klubu spisovatelů při Obci spisovatelů.

Mgr. Zuzana Havelková

Světový den modliteb v Čelákovicích letos po patnácté

Rada starších, Husův sbor

V sobotu 3. března se v modlitebně Husova sboru konalo ekumenické shromáždění Světového dne modliteb, při kterém se sešli křesťané tří čelákovických církví. Tuto tradici před patnácti lety přinesla do Čelákovic členka Českého výboru SDM a farářka v Husově sboru Mgr. Jana Špaková. Dnes v ní pokračuje současná farářka Mgr. Mira Poloprutská, která se rovněž stala členkou Českého výboru SDM.

Přednáška o zemi s promítáním fotografií

Každý rok na začátku března máme možnost připojit se k lidem z více než 170 zemí celého světa a naplnit tak motto „Poznávat – modlit se – pomáhat“. Každý rok prostřednictvím fotografické prezentace s krátkou přednáškou, poslechu hudby a ochutnávky národního jídla poznáváme některou zemi, její historii a přírodní bohatství i život jejího obyvatelstva. V liturgii, kterou připravují ženy dané země, se podílíme na jejich starostech a nacházíme povzbuzení ve víře. Naši společnou vizí je spravedlivý svět pro všechny. Znamením naší sounáležitosti je konkrétní pomoc, kterou je finanční sbírka. Z jejího výtěžku podporujeme projek-

ty, které pomáhají především ženám a dívkám. Letošní program připravily ženy ze Surinamu a my svojí sbírkou podpoříme aktivitu Jednoty bratrské (Moravian Church), která zde působí od roku 1748 a má nyní plán výstavby azylového domu pro ženy dívky, které se ocitnou v nouzi nebo utíkají před násilím.

Sbírka použitých propisovaček v Husově sboru

V rámci letošního dne modliteb jsme navíc vyhlásili sbírku umělohmotných propisovaček, kterou se chceme připojit k celoevropské charitativní a ekologické aktivitě. Sebrané propisovačky budou odeslány k recyklaci a výtěžek sbírky bude věnován na podporu vzdělání dívek v Sýrii. Za 450 nepotřebných propisovaček je možné vybavit školními potřebami jednu dívku. Sběrka potrvá od Velikonoc do Adventu a poté odesleme propisovačky prostřednictvím sestry Aleny Naimanové, předsedkyně Českého výboru Světového dne modliteb, do Německa k dalšímu zpracování.

Čtení Písma

Pokud vás tento projekt zaujal a chtěli byste se ke sbírce připojit, další informace najdete na www.facebook.com/Svetovy-den-modliteb-cesky-vybor.

Mgr. Mira Poloprutská

Vašíkovy tematické obrázky

„Vítání Ježíše jedoucího na oslu do Jeruzaléma“.

Výstava fotografií

Praha a osobnosti
20. století

Autorem je profesionální fotograf Jovan Dezort, Osobnost české fotografie roku 2014.

Ze svého bohatého archivu vybral třicítku fotografií, které připomenou atmosféru minulého století. Výstava se koná v Praze na Novotného lávce 5, v 1. patře. Přístupná je denně do 31. května 2018. Vstup volný.

Výstava fotografií

PRAHA A OSOBNOSTI
20. STOLETÍ

Autorem je profesionální fotograf Jovan Dezort,

Osobnost české fotografie roku 2014.

Titul mu udělila Asociace profesionálních fotografů ČR za retrospektivní výstavu *Co odnesl čas...* na Staroměstské radnici v Praze. Ukázkou z této kolekce včetně dalších fotografií obsahuje výstava uspořádaná Klubem žen ČSVTS zde na Novotného lávce.

Jovan Dezort (*1934) byl v letech 1960 až 1975 redaktorem - fotoreportérem Československé tiskové kanceláře (ČTK). Následná léta do roku 1981 působil v časopisu *Vlasta*, odtud přešel do časopisu *Svět práce*. Od roku 1984 je fotografem výtvarníkem ve svobodném povolání.

Dostal řadu cen a uznání v domácích i mezinárodních soutěžích. K významným patří Zlatá pečeť na World Press Photo v Haagu (1970) a Hlavní cena v celosvětové soutěži MON (Mezinárodní organizace novinářů) Mír Vietnamu (1973) za reportáže z válečného Vietnamu. Charakteristickým rysem jeho záběrů vždy byla přirozenost a bezprostřednost při zachycování života kolem nás.

Je členem Asociace profesionálních fotografů ČR a Syndikátu novinářů ČR.

www.dezortfoto.cz

dezort@dezortfoto.cz

Justin Welby

Časopis Husita představuje na svých stránkách také práce studentů Husova institutu teologických studií. 21. března 2018 uplynulo pět let od ustanovení nového anglikánského arcibiskupa Justina Welbyho. Student 4. ročníku Jindřich Uman v krátké studii představuje život a názory hlavy anglikánské církve (red.)

Narozen 6. ledna 1956 v Londýně, je biskupem anglikánské církve, v dubnu 2013 nahradil Rowana Williamse ve funkci canterburského arcibiskupa. Justin Welby studoval Eton College a následně získal v roce 1978 titul bakaláře v oboru dějin a práva na Trinity College v Cambridge. Justin Welby byl vysvěcen v roce 1992 po 11leté kariéře v ropném průmyslu. Prvních 15 let sloužil v diecézi Coventry, často v místech významné deprivace.

V roce 2002 se stal kanonem katedrály v Coventry, kde společně vedl své mezinárodní usmiření. Během této doby pracoval rozsáhle v Africe a na Středním východě. Arcibiskup Justin má od té doby vášeň po smíření a míru. Byl děkanem Liverpoolské katedrály od roku 2007 do roku 2011 a biskup Durham od 2011 do 2012, než byl oznámen jako 105. arcibiskup z Canterbury na konci roku 2012. Dne 21. března 2013 byl jmenován jako arcibiskup z Canterbury ve službě v katedrále v Canterbury. Ve svém kázání řekl: „*Existuje každý možný důvod pro optimismus ohledně budoucnosti křesťanské víry v našem světě a v této zemi.*“

Současné environmentální a ekonomické výzvy a problémy lidského

vývoje a globální chudoby mohou čelit jen mimořádné odvaze od Krista osvobozené.

Stanovil vizi pro církve a řekl: „*Církev mění společnost, když přebírá rizika obnovy v modlitbě, usmíření a sebevědomého prohlášení dobré zprávy Ježíše Krista.*“

Během prvních 18 měsíců úřadu navštívil arcibiskup Justin každou provincii anglikánského společenství – se svou manželkou Caroline – mimořádnou osobní pouť, která zahrnovala 96 dní cestování. Pokračuje v návštěvách anglikánského společenství, zejména proto, aby povzbuzoval anglikány v místech konfliktu, kteří usilují o mír a smíření.

V roce 2017 byl arcibiskup Justin vyzván, aby se připojil k Poradnímu výboru pro zprostředkování na vysoké úrovni generálního tajemníka OSN António Guterrese – jedinému vůdci víry, který se stal na panelu. Od roku 2013 pravidelně navštěvuje arcibiskup Justin diecéze v jižní provincii anglikánské církve. Účastnil se křtů, navštěvoval školy a potravinářské banky a modlil se s lidmi v skate parku, nákupních centrech a desítkách kostelů.

Welby často vyjadřuje svůj znepokojující postoj:

- **Brexit.** Welby se obává, že Brexit rozděluje společnost ve Velké Británii a úsporný program vlády Spojeného království poškozují zranitelné osoby. Welby napsal: Brexit rozdělil zemi a nyní potřebujeme nový příběh. Jeden, který je zakořeněn v naší historii – solidarita, odvaha, aspirace, odolnost a péče o sebe navzájem. Existuje nebezpečí, že v naší společnosti dochází k rozpadu, do něhož klesají nejzranitelnější osoby.
- **Půjčky s vysokým úrokem.** Welby se zavázal, že anglikánská církev podpoří družstevní záložny, protože společnost musí poskytnout alternativu k velice nákladným formám financování, které zastupují výpůjční služby.
- **Potravinové banky.** Welby je znepokojen rostoucí potřebou potravinových bank, které by byly před deseti lety „*nemyslitelnými*“.
- **Moderní otroctví.** Welby odsoudil moderní otroctví jako zločin proti lidskosti, společně s papežem Francisem a vůdci jiných náboženství, buddhisty, hinduismu, židovského a muslimského, společně s prohlášením, že společně usilují o ukončení moderního otroctví do roku 2020.

Erb Justina Welby, arcibiskupa z Canterbury

- **Pronásledování křesťanů.** Welby je znepokojen tím, že křesťané jsou pronásledováni v některých částech světa, zejména na Středním východě. Také poznamenal, že křesťané a další náboženské menšiny byli vystaveni strachu a byli zabiti v Iráku, což porušuje článek 18 Všeobecné deklarace lidských práv.
- **Sexuální styk a manželství stejného pohlaví.** Na své první tiskové konferenci hovořil silně proti homofobii a konstatoval, že je vždy odmítán jazykem vyloučení. Také řekl: Víím, že musím velmi pozorně naslouchat LGBT [lesbické, homosexuální, bisexuální a transgenderové komunity] a zkoumat své vlastní myšlení opatrně. Musíme nalézt cestu vpřed, která je svatostí a poslušností Božím povoláním a umožňuje nám naplnit naše cíle.

Díla/literatura: Justin Welby, Reimagining Britain, Dethroning Mammon: Making Serve Grace, Letting Go of Ian: A Faith Journey Through Grief.

Úryvek z práce studenta vybral doc. ThDr. D. Tonzar, Th.D.

Ašsko, země neznámá

Ašský výběžek působí na mapě Čech jako koňské ucho zaklíněné mezi Bavorsko a Sasko.

Od počátku 90. let tu žije a pracuje spisovatelka Anna Šochová. Výjimečná historie oblasti ji zaujala od první chvíle, často o ní hovoří s pamětníky. Ašsko bylo jedinou zemí české koruny, kde nebyla potlačena evangelická víra. Patřilo rodu Zedwitzů, kteří tu žili a vládli pět set roků, až do odsunu. Mezi posledními byl Joachim von Zedwitz, Spravedlivý mezi národy, který zachránil s Milenou Jesenskou v r. 1938 mnoho Židů. Ve druhé polovině 19. století nastal velký rozmach průmyslu, za první republiky byla Aš po Praze druhá v odvodu daní. Války vždy Ašsku přinesly těžké rány, mezi jinými odsun německých obyvatel. Vedle sebe dnes v Aši žijí pamětníci odsunu, zbylí obyvatelé, potomci lidí, kteří hledali nový domov, výhody nebo rychlý zisk. Kraj zažil drancování, okrádání i strach. V 50. letech Ašsko sevřela železná opona hranic a k tomu závora před Hazlovem. Do Aše se smělo jenom na propustku. O dění tu rozhodovali lidé bez znalostí a vztahu ke kraji. Neznali například příčiny stavebních úprav nebo zálužnosti podzemních vod. Byly ničeny podzemní vodorovné

O. Nytrová představuje A. Šochovou

studny, zadržovaly se průduchy ve stavbách, bouraly památky i celé ulice. V Aši bylo postupně srovnáno se zemí 70 % původní zástavby. Anna Šochová pozoruje, jak dnes řada mladých lidí odkrývá a udržuje krásy přírody, zkoumá historii minulého století, pátrá po zvyklostech a způsobu života dřívějších obyvatel. Přednášku z cyklu Setkání 3. věku připravil literárně dramatický klub Dialog na cestě ve spolupráci s NO CČSH a Městskou částí Praha 8. Uskutečnila se v úterý 30. ledna v Praze - Karlíně, Vítkova 13. Setkání 3. věku spolupořádá Obec spisovatelů a Pražský klub spisovatelů a konají se pravidelně každé poslední úterý v měsíci.

Mgr. Zuzana Havelková

Bůh jako hráč a experimentátor

Jak to bylo, když Hospodin tvořil člověka? Ptal se dvorního kruhu nebešťanů? Zajímalo ho, co oni si o tom myslí? Bohužel nemáme představu o takových nebešťanech. Nemůžeme nahlédnout za roušku tajemství. Boží hra je mimo naše představy.

Máme dobrého pomocníka, o němž Jung mnohé věděl, totiž mýtus. Naše bytí je ve všech svých paradoxech záračné. Mýtus přibližuje absurditu zajímavým způsobem. Je obsažný, hutný, je to koncentrát. Není náhodné, že i Bible používá hojně mytických představ.

Radí se Bůh sám se sebou? Mluví se svým niterným hlasem? Má stvořitelská hra předem dané pravidlo? To se dá těžko říci. Stěží. Anebo velmi volně, svobodně. Dýchá mnoha šancemi proměny. Prostorem stvořitelské hry je nebe i země. Bůh je vnitřně ryzí, a tedy zodpovědný experimentátor. Jeho experimentování je ovšem nad naše představy.

Hru můžeme nejvíce vysledovat, jak už jsme si povšimli, v Genesi (samotný počátek), v Příslovích i Žalmech a také v Apokryfech. V Příslovích – zdá se, můžeme vnímat risk, Boží dobrodružství. My, lidské bytosti, jsme jeho odvažný čin, a zároveň jsme velmi nejistá šance. Namítnete, že riskovat je jaksi personální kategorie. Boha vnímáme nepředmětně, ale i osobně, s personálním nasazením – a tomu jistě odpovídají některé z jeho složek, z jeho proměn, z jeho možností.

Bůh provádí experiment lásky. On hledá cestu, jak bychom do jeho lásky vstoupili, chce nás oslovovat. Chce nás k sobě připoutat „radostí“ a stále plně zachovává dimenzi odpovědnosti. Chce v nás zažehnout jiskru radosti, abychom pak za ní šli svobodně a s chutí, abychom sami vnímali svoji schopnost lásky. Vše se vzpírá našemu omezené-

mu chápání. Stvoření nemůže obsáhnout Stvořitelovu logiku.

Také posvátné úkony spadají některými svými zřeteli jednou svou důležitou složkou do kategorie hry. Rituální úkony a bohoslužebná procesí jsou Božím divadlem věřícímu lidu. Jsou to hry s rafinovanou zápletkou a s překvapivým vyústěním.

Ideálním aktérem hry je dítě. Proč? Dítě je tvárné, laškuje, vyvádí bláznivé kousky pro obveselení, žertuje. Čichá, dotýká se, vžije se do situací, je spontánní, intuitivní. Prožívá všechno s hravou pozorností, je bezstarostně ponořeno do věci. Dítě je prototypem boží hry.

Friedrich Schiller říká: „...člověk je jenom tam celým člověkem, kde si hraje.“ Lidský život je ve hře otevřen hracímu si základu bytí všeho jsoucího. V Rilkových Pozdních básních zase čteme: „...v tomto směle rozhodnutí jsi částí hry / Pak si svůj hod už nezlehčujes: také již / si jej neztěžujes. Z tvých rukou vzlétá / meteor a dál se řítí ke svým prostorám.“

J. W. Goethe nahlížel na moment hry jako na něco velmi závažného. Vynikající duchové kulturního, literárního, uměleckého světa to dobře postřehli. Goethe je tvůrcem svého Fausta. Je to mistrovsky rozvinutá hra mezi Bohem a filosofem, vědcem, pokušitelem a bezmezně milující dívkou. Ano, „učíme se jen od toho, koho milujeme,“ jak pravil klasik Johann Wolfgang.

Když myslíme na básnictví, uvědomujeme si, že lyrično stojí co nejdále logičnu a co nejbližší tanci a hudbě. Lyrická řeč je řečí mystické spekulace, věšteckého výroku a kouzelnictví. V těchto formách básník nejintenzivněji prociťuje inspirace. Zde se ocitá nejbližší nejvyšší moudrosti, ale i nesmyslnosti. Emile Faguet se kdysi zmiňuje o „zrnku

nesmyslu, které je nutné moderní lyri-
ce“. Základním rysem lyrického obrazu
je sklon k bláznivému přehánění. V ne-
smyslně smělých obrazech se setkává
fantazie „kosmogonických a mystických
hádanek Rigvédy“ s poetickou obraz-
nou řečí Shakespearovou.

Od pravého mýtu nelze oddělit napůl žer-
tovný prvek. Vždy se tu projevuje ta část
„básnictví“, která se snaží vzbudit úžas,
jak o tom mluví Platón. V potřebě něčeho
úžasného, nesmírného spočívá z valné
části vysvětlení mytického zobrazování.

Pokud se podíváme na divadlo, na dra-
ma, uvědomíme si, že ani tragédie není
svým původem úmyslným literárním
zobrazením části lidského osudu, ný-
brž posvátnou hrou, nikoli jevištní li-
teraturou. Pravý básník, říká Sókratés
v Platónově dialogu, musí být zároveň
tragický i komický a celý lidský život
musí být zároveň pocítován jako tragé-
die i jako komedie.

Řeč vyvedává věci do oblasti ducha.
Jazykotvorná duchovní síla přeskakuje
hravě znovu a znovu do oblasti myš-
leného. Za každým výrazem pro něco
abstraktního stojí metafora a v každé
metafoře je obsažena slovní hříčka.
Mýtus je zobrazením bytí. Mýtem si pr-
votní člověk snaží vysvětlit pozemský
svět a jím utváří základ světa božského.
Mýtus odívá jsoucnou fantazií.

Lidská hra patří ve svých vyšších for-
mách, v nichž něco znamená, nebo
něco oslavuje, do oblasti slavností
a kultu – tedy od oblasti posvátné. Pod-
le diagnostiků kultury je hra zároveň
terapeutický prostředek pro nemoc-
nou duši. Potřebujeme trochu božské
lehkomyšlnosti. Vzpomeňme si na to,
jak jsme si jako děti rádi hráli na „sle-
pou bábu“. Slepá bába má pásku přes
oči. Co je v podstatě hra na slepou bábu,
děti intuitivně vědí. Slepé bábě se ozý-
vá hlas: „Tady jsem!“ Je třeba uslyšet
ten hlas, rozběhnout se, skočit rychle
za hlasem. Každý člověk je svým způ-
sobem slepá bába. Vůči Stvořiteli, vůči

kosmu. Pak se na tomto pozadí dá po-
chopit, co znamená světlo.

Snad všude na světě děti hrají také hru
„nebe, peklo, ráj“. Ta má celý metafyzic-
ký koncept. Ostatně celá další metafyz-
ika a myslitelné přesahy dospělého
věku zaznívají už v názvu této zdánlivě
triviální hry. Má kosmologicko-mytic-
ký podklad. Hraje se o všechno. Člo-
věk se může dostat nahoru, „do nebe“,
může však klesnout až do „pekla“.

V lidském životě je potřeba zachovat
co nejvíce ze spontaneity, fantazie
a iniciativy hry. Z dětského hraní by-
chom měli plynule přecházet k určité-
mu druhu tvůrčí radosti z práce. Hra je
základní existenciální fenomén, nále-
ží svou podstatou k lidskému pobytu
na zemi. Uvnitř pocitu světla můžeme
cosi převýšit a „přehloubit“ intuici.

Také Božská Šechina židovského po-
dání vyjadřuje Boží hru s člověkem
v našem světě. K tomu patří též to, že
Boží sláva přebývá ve světě v ponížené
podobě. Šechina také znamená přítom-
nost Boží v jeruzalémském chrámu:
později ženská hypostaze Boží, zpro-
středkovatelka mezi Bohem a světem.
Šechina, která vystupuje jako pomoc-
nice, dobrodružná průvodkyně a někdy
i jako žebračka, je zosobněním Božího
pobytu mezi námi, pobytu, který má
mimo jiné charakter hry.

Rabi Jákob Jicchak říkával, že cesta svě-
tem je cesta, po které jdeme my všichni
vstříc tělesné smrti. A místa, na kte-
rých potkáme Šechinu, jsou ta, kde je
smíšené dobro a zlo, ať mimo nás nebo
v nás. V trýzni tohoto vyhnanství se
na nás Šechina dívá a její pohled nás pro-
sí, abychom dobro oddělili z této směsi-
ce. Kdyby se na světlo dostal jen zlomek
čistého dobra, bylo by jí pomoheno. My
však uhýbáme jejímu zraku, protože to
nesvedeme. Dobro je tu jenom tehdy, je-
li konáno s veškerou mocí.

Pokračování v dalším čísle 3 – 2018

PhDr. Olga Nytrová

NEBUĎME LHOSTEJNÍ!!!

„Je konec sentimentální kultury, konec happyendů a melodramat: při-
chází cool kultura, kde si každý žije ve svém bunkru lhostejnosti, v bez-
pečí před vlastními i cizími vášněmi,“ uvažuje o nárůstu individualismu
v současné společnosti francouzský spisovatel, filosof a sociolog Gilles
Lipovetsky. To opravdu nevypadá jako příjemná vyhlídka. Pokud není
zcela zdrcený zklamáním a je schopen lásky a přátelství, touží člověk
po kvalitním životě. Je schopen a ochoten pomáhat slabším, záleží mu
na spolupráci s druhými, je vstřícný. Lidé touží po emoční intenzitě
citů stále stejně. „Čím jsou vztahy volnější a osvobozenější od dřívěj-
ších omezení,“ zdůrazňuje Lipovetsky, „tím vzácnější je možnost poznat
intenzivní vztah. Všude se setkáváme se samotou, prázdnotou, s ne-
schopností něco cítit, být nadšením bez sebe.“

Řada lidí je do značné míry lhostej-
ných ke druhým, k dění, pasivních vůči
tomu, co člověka přesahuje. Mnozí ne-
vědí, co vlastně vůbec chtějí, mají „po-
pletené“ hodnoty, nemají se o co opřít
a ani se o nic začasť opírat nechtějí.
Nepřejí si být něčím vázání a takovýto
postoj považují mylně za svobodu. Je to
ovšem pouze problematická svoboda,
když někdo nechce převzít i břemeno
odpovědnosti.

O těchto souvislostech se mnohým
nechce přemýšlet. Ono totiž myslet je
namáhavé, zatěžující a proč probouzet
svědomí? To je nebezpečné a rušivé,
jednat automaticky a bezmyšlenkovitě
je daleko pohodlnější. V podstatě jsou
lidé nevěrní hlubšímu zakotvení svého
pozemského bytí. Všechn zám a veš-
kerou váhu přesouvají sami na sebe.
Uvažují často jen a pouze, jak se mít
dobře, být movití, trumfnout sousedy
a spolupracovníky luxusním autem
a značkovým oblečením, užívat si plný-
mi doušky bezstarostnou zábavu. Tako-
ví jedinci se nezatěžují starostí o rodi-
nu, o vlast, o víru. Vždyť je dnes napří-
klad tak běžné se rozvádět, když už nás
rodinné povinnosti nebaví a toužíme
po něčem novém a neotřelém. A slou-

žit vlasti – mnozí pokrčí rameny, mne
se to přece netýká. No a co víra: hm, tak
svátečně, aby se neřeklo. Jen ne žádné
oběti, proč riskovat a jít do hloubky?

V kvalitním životě je však podstatné
neztratit esenci, jádro poselství, hlídat
cestu své duše. Zdá se, že lhostejnost je
dnes jakýsi hlavní hřích, pod který se
hladce skrývají všechny ostatní hříchy.
Je však třeba hořet pro Krista, upínat
se k němu. Bez Boha se do života vplí-
ží prázdnota a nejistota, maskovaná
požitkářstvím. Bůh nám jde vstříc,
ale když jsme lhostejní, ani to nezpozor-
ujeme. Jsme nezřídká duchovně a etic-
ky slepí a lenost je mazaný nepřítel. Vě-
řit Božímu dílu, chtít se na něm podílet,
to dává životu smysl. Vztah k Božímu
dílu není bezbolestný a je to v každém
případě radostné, jde o čistou radost
nejhlubšího druhu.

Evangelium očišťuje duši. Spoluproží-
vat s druhými smysl života a hledání
svého poslání, to je naplňující. Hle-
dejme smysl biblických podobenství,
symbolů, obrazů, principů. Kde je zře-
itelná naděje, nemůže bujet lhostejnost.
Buďme lidmi silné naděje a silné vůle,
která je zakotvena v lásce.

PhDr. Olga Nytrová

Starobylé kamenné město uprostřed Afriky

Afriku známe jako kontinent bez památek. Když nepočítáme egyptské pyramidy, nebo severní Afriku vůbec, a pevnosti na pobřeží, ať již portugalské či arabsko – indické. Když před sto padesáti lety objevili evropští cestovatelé na jihu Afriky, konkrétně v dnešním Zimbabwe, hrady a opevněná města, tak nikdo nechtěl věřit, že by je mohli postavit sami Afričané. Možná bude překvapením, že podobné kamenné opevněné město se nachází i v centru Afriky, daleko od Zimbabwe, konkrétně v západní Keni, v dosahu Viktoriina jezera.

Místo se jmenuje Thimlich Ohinga a je dokonce pod patronací UNESCO. Což nic nemění na tom, že ho skoro nikdo nezná. A ani tam není moc doprava. V knižním průvodci jsem se dočetl, že kdo nemá vlastní auto, ať to radši ani nezkouší. Já jsem se však zkusil se tam dostat – a při kombinaci cestovatelských zkušeností a štěstí to fakticky šlo. Podle místní knihy návštěv tam

jezdí asi tak jedna návštěva denně, většinou Keňané.

Jak místo vypadá? Samotné domy a ohrady pro zvířata byly z pomíjivých materiálů, proto se dochovaly jen základy. Ale kolem vedlo kamenné opevnění. Což nebyly nějaké valy, ale zdi, které vykazovaly rysy architektury. Stavby jsou to nicméně jednodušší, než co známe ze zmíněného Zimbabwe. Například tam jsou kameny skládány takovým způsobem, aby vytvořily ve zdi pruh určitého vzoru, což zde není. Historicky je tato stavba na zimbabwských hradech jistě nezávislá, vzdálenost odtud je velká. Spíše se strukturou blíží uspořádání okolních vesnic, tj. u kmene Luo. Ovšem ty nemívají tu kamennou zeď.

Zdi jsou vysoké tak tři metry, široké třeba metr, tedy plus mínus. Brány jsou nízké – vysoké asi jeden metr – tedy člověk se musí při průchodu sehnout. Nad branou jsou velké kameny jako překlad. A na nich jsou často nějaké

drobné reliéfy. V případě obrany bylo potřeba samozřejmě tyto průchody zakrýt. Hradba byla do kruhu, třebaš i trochu šišatého. Uvnitř byly chýše, dílny, ohrady pro dobytek a podobně. Dříve takováto lokalita byla nepochybně i centrem obchodu – dnes leží na cestě odnikud nikam. Občas po zdech rajtuji opice, což ale hezky přispívá k atmosféře místa.

Vedle vlastního historického areálu jsou ještě kopie tradičních chýší s původním zařízením. Je však přirozené, že to všechno vypadá tak opuštěně – na skutečné vesnici se to hemží lidmi, mezi nimi spousta dětí, také hospodářská zvířata, a s tím souvisí i spousta špíny atd. Dnes je okolní krajina taková lesostep, využívaná jako pastviny, snad i zčásti obdělávaná. Osídlená dosti řídko, do skutečným městeček je to hodně kilometrů.

Místo bylo obýváno od středověku až do roku 1924. Dodnes se tam najdou stopy původního života. Například mi ukazovali kameny, které používali kováři jako kovadlinu, i zbytky strusky. Pak se můj průvodce sehnul a sebral

kus vzorkované keramiky. Tak jsem se rozhlížel kolem sebe a nasbíral za chvíli hrst úlomků. Průvodce také. A k tomu mušli. Přitom Viktoriino jezero je vzdáleno několik desítek kilometrů. Zřejmě jsou tedy ty nálezy staré minimálně sto let. Pak jsme to všechno dali do místního muzea.

Nejen, že málokdo zná Thimlich Ohingu, ale ani k zmíněnému Viktoriinu jezeru skoro nikdo nejedí. Je to takové vnitrozemské moře – uprostřed afrického kontinentu je vodní plocha, široká několik desítek kilometrů, a je to druhé největší sladkovodní jezero na světě.

Mgr. Pavel Benda

Nejsem ani trochu spokojen aneb *Velké pravdy v malých příbězích*

Prerovnávala jsem knížky v knihovně a po letech na mě „vyskočila“ téměř zapomenutá knížečka. Otevřela jsem ji na místě, kde byla záložka, a začala jsem číst: „Nejsem ani trochu spokojen, velký Bože“, pípál malý ptáček. „Viš přece, že je tu ta stará kočka a ta mě pořád honí“. „Chceš-li“, řekl Bůh, „proměním tě v kočku“. A tak se postupně z nespokojeného ptáčka stávala nespokojená kočka, ustrašený

zapichují a popichují. Jako v tom příběhu o malém ptáčkově.

Od knížky jsem se nemohla odtrhnout a do večera jsem všechny ty krátké příběhy ze života i z literatury po chvilkách přelouskala. Šlo to dobře, jsou totiž určeny pro čtenáře od 12 let. Autorem knížky s názvem „Příběhy psané životem aneb Velké pravdy v malých příbězích“ je Pierre

„Nejsem ani trochu spokojen, velký Bože“, pípál malý ptáček. „Viš přece, že je tu ta stará kočka a ta mě pořád honí“. „Chceš-li“, řekl Bůh, „proměním tě v kočku“

pes, mrzutý lev, líný bojovník a nakonec mocný náčelník. Od Boha už dostal darem všechno, co si mohl přát. Jednoho dne mu řekli rádcové: „Přišel čas, abys přinesl oběť Tvůrci, protože je mocný a podivuhodný.“ „A kdo přinese oběť mně, jsem snad nikdo?“ rozkřikl se náčelník na své rádce. To už se Bůh rozzlobil a z náčelníka byl zase malý ptáček. A stál znovu na začátku.

Příběhy z této knížky jsem před lety čítávala dětem. A dnes, když jsem se s nimi znovu setkala, mám pocit, že jsem opět na začátku. Od dokonalého prožívání každého dne nás stále něco vzdaluje – moc práce, málo času, nároky početné rodiny, tíživá samota, zdravotní potíže a mnoho dalších „objektivních“ důvodů. Někdy nastávají skutečně těžké situace, které jen těžko zvládneme. Ale často to jsou spíše takové ostny nespokojenosti, které se

Lefèvre (*1934). Jeho kniha dosáhla nákladu přes 1,7 miliónů výtisků a byla přeložena do deseti jazyků.

V něm jsem možná trochu pokročila oproti době, kdy jsem se s touto knížkou příběhů setkala poprvé. Tenkrát jsem si myslela, že člověk může dosáhnout skoro všeho vlastními silami. Dnes bych ráda, abychom při práci nezapomínali, že můžeme dokázat cokoli, je-li to v souladu s Boží vůlí. A že co je dobré pro nás, nemusí být stejně dobré pro druhé. A že pro většinu záležitostí v našem životě stále platí „všeho s mírou“.

A hlavně – onen „střed vesmíru“, okolo kterého se všechno točí, nejsme my a naše měnící se záměry, ale ten, který jej stvořil. Naštěstí Bůh má s námi lidmi velkou trpělivost. A jsem přesvědčena, že takovéto příběhy nám posílá k poučení.

Ing. Markéta Hlasivcová
Dialog na cestě

Setkání s legendou československé zábavy

Na 20. 2. 2018 pozvala PhDr. Olga Nytrová do Karlína na setkání Pražského klubu spisovatelů pana Gustava Oplustila, dramaturga, scenáristu a režiséra. Znají se a setkávají již dlouho. Ale nejen proto byla atmosféra v sále od začátku uvolněná a radostná. Náš host je totiž prostoupen zvláštním elixírem humoru. I v 92 letech si uchovává optimismus, který si v sobě nese od dětství. Takže není divu, že ho vlastně humor celý jeho život živil. A zároveň mu i pomáhal. „I ve smutné době je potřeba se zasmát, odreagovat,“ jak nám sám řekl.

Pan Oplustil pojal celý večer jako vyprávění. Spolu s ním jsme zavzpomínali na jeho dětství v Hranicích na Moravě. Byl nejstarší z pěti dětí. Všichni bydleli společně i se stařenkou v malém domku. Jako chlapec zažil i chudobu. Ale doma bylo vždy veselo, často se u nich zpívaly národní písničky. Možná i to ho nakonec nasměrovalo na cestu, na jejímž konci se dostal do Československé televize a stal se šéfdramaturgem v redakci zábavy. Ta cesta vedla přes ochotnické divadlo v Hranicích do Beskydského divadla, dále pak do Armádního uměleckého souboru v době vojny a následně po ní do Armádního divadla. Humor, který ho všude doprovázel, se uplatnil v jeho komediálních textech, v přípravě filmových scénářů, zábavných večerů, kabaretů i varieté. Spolupracoval s mnoha známými režiséry a herci, vyní již legendami. Vždy se snažil vytvářet zábavu, která by byla potěšením a radostí pro diváka. „Nebylo to umění,“ jak nám sám řekl, „tvořil jsem pro obyčejné

a chudé lidi.“ Svoji životní cestou dokázal, že nejdůležitější je v této profesi talent. Sám začal od píky a tím se naučil víc, než kdyby herectví vystudoval.

Na závěr večera jsme se mimo jiné pana Oplustila zeptali, které pořady mu byly nejbližší. Odpověděl, že v Praze bejvávalo blaze, kabarety a komedie se Zdeňkem Podskalským a životopisný film o panu Hašlerovi, kterého hrál Viktor Preiss. Bylo by toho mnoho, co bychom chtěli o tomto úžasném mistru zábavy vědět. To se ale nevejde do jednoho večera a jednoho článku. Všem lidem bych ale přála mít alespoň kousíček optimismu našeho hosta. Vždyť při jeho občasném i nelehkém životě se nikdy nevzdal a díky humoru kráčel vždy dál: „Jsem rád, že jsem prožil to, co jsem prožil.“ K tomu není co dodat. Jen snad: „Pane Oplustile, děkujeme.“

Ing. Monika Kněžková

Happening PAMATUJ! 2018 v NO CČSH Praha 8 – Karlín

V rámci celorepublikové vzpomínkové akce Happening PAMATUJ! se již poněkoličkáte uskutečnilo v karlínské NO setkání, které připomnělo největší hromadnou vraždu českých občanů, k níž došlo v noci z 8. na 9. března 1944.

Jak uvádí lektor holocaustu Marek Šlechta, bylo tehdy v plynových komorách Osvětimi II – Birkenau zavražděno 3792 českých Židů – mužů, žen a dětí. Nebyla to však jediná hromadná vražda v těchto místech. Při likvidaci tábora během dvou červencových nocí (z 10. na 11. 7. a z 11. na 12. 7. 1944) bylo zavražděno celkem asi 6500 lidí všech věkových kategorií. Celkem během 3 nocí zahynulo více než 10 000 mužů, žen, starců a dětí. Jejich jediným „proviněním v uvozovkách“ byl jejich židovský původ (všichni byli československými občany). Marek Šlechta konstatuje, že šlo o podstatnou tragédii a újmu naší země, kterou je nutno připomínat také proto, abychom vědomě předešli opakování takového masakru zejména v dnešní době, kdy má jedinec možnost využívat daleko ničivější prostředky k zabijení lidí než kdykoliv dříve, ale také v zájmu příštích generací.

Letošním hostem v Karlíně byla 6. 3. 2018 spisovatelka a publicistka JUDr. Marta Ehlová, členka Pražského klubu spisovatelů, která poutavě vyprávěla o své tetě, herečce a režisérce Haně Pravdové, jež hrůzy holocaustu přežila a unikla z pochodu smrti. Známý herec Jiří Klem potom přečetl úryvky z Válečného deníku paní Hany Pravdové a dále výběr z jejich Krátkých povídek z dlouhého života.

Herečka a režisérka Hana Pravdová – Bělská, původním jménem Hana Marie

Becková, která vystupovala i pod jmény svých manželů jako Hana Munková či pod uměleckými pseudonymy Hana Bělská nebo Hana Alexandrová, na vlastní kůži zažila hrůzy transportu do Terezína i do Osvětimi. Pravdové se jako mladé podařilo utéct z pochodu smrti a s manželem i ročním synkem následně v revolučním roce 1948 i z komunisty obsazené republiky. Ve Francii ale rodina Pravdových nedostala povolení k umělecké činnosti, a tak pokračovali až do protilehlé Austrálie. Ani zde však natrvalo nebydleli, neboť posledním místem jejich poutě se stala Anglie. Haně Pravdové ukázal během jejího života osud i přívětivou tvář, dočkala se dlouhého života, a tak se po sametové revoluci mohla do Čech několikrát vrátit.

Dostupné online: <https://www.fdb.cz/lidi-zivotopis-biografie/36154-hana-pravdova-belska.html>

Jsi přítelem ticha?

„Jsem sama sebou když píšu básně / Choulím se do své duše / otevírám dveře kosmu.“ Takto poeticky začínal pořad věnovaný básním a esejím spisovatelky PhDr. Olgy Nytové. Uskutečnil sena pozvání knihovnice Mgr. Dagmar Volencové v pobočce Městské knihovny Hradčany 31. ledna. Autorka si jako své hosty prizvala básnířku Martinu Koubovou a spisovatelku PhDr. Františku Vrbenskou. Hudební doprovod zajistil Ing. Václav Strachota. Zaujaté publikum pak ještě diskutovalo o smyslu tvorby, o poetickém bytí a hledání životních pravd a hodnot.

Ing. Václav Strachota

Sto let od bitvy u Bachmače

Po uzavření Brestlitevského míru se legionářům uzavřela cesta do Francie přes přístav Archangelsk. Proto jediná možná cesta byla přes celé Rusko po Sibiřské magistrále do Vladivostoku a pak lodí do Francie. Česká národní rada v Rusku uzavřela smlouvu s lidovým komisařem J. V. Stalinem o rychlé přepravě legionářů na Dálný východ, a to za podmínky přísné neutrality a odevzdání většiny zbraní. Situace v Rusku byla ale velmi nepřehledná a německá armáda se mnohdy nezastavila na dohodnuté linii. Sovětská vláda začala po uzavření míru na svém území upevňovat svoji moc, což vyvolalo občanskou válku. Ukrajina počátkem února 1918 vyhlásila samostatnost, odtrhla se od Ruska a zároveň požádala o ochranu ústřední mocnosti. Němci a Rakušané toho využili a pod záštitou pomoci Ukrajině zahájili rychlý postup na východ, jaký neměl v I. světové válce období. Německá vojska 1. března 1918 obsadila Kyjev a dál se valila na Ukrajinu.

V té době se nacházelo československé vojsko (v počtu 42 tisíc dobře vycvičených legionářů) na Ukrajině. Tato armáda byla složena z vojáků české i slovenské národnosti, kteří v Rusku žili před válkou a také z válečných zajatců rakousko-uherské armády. Němci a Rakušané postupovali Ukrajinou velmi rychle a hrozilo, že legionáři budou obklíčeni a zajati. Co by to znamenalo, všichni dobře věděli – věznění a trest smrti za zradu pro bývalé vojáky rakousko-uherské armády. Československé vojsko proto rychle směřovalo k důležitému železničnímu uzlu Bachmač, kde se soustřeďovaly vlaky dále na východ. Dne 8. března 1918 se Němci přiblížili k městu a 10. března byly zahájeny tvrdé boje o ovládnutí Bachmače. Obrana města byla tvořena dvěma československými pluky a jednotkami bolševické armády, a čelila německému útoku o síle armádního sboru. Legionáři v průběhu bojů společně s bolševiky napadli také německý obrněný vlak, který se chtěl probít

československou obranou. V obraně Bachmače se především vyznamenal ruský plukovník Ušakov (velitel 4. střeleckého pluku) a poručík Čoček. Tvrdé boje nadále pokračovaly a nepřítel útočil v trojnásobné přesile. Většina bolševických vojáků se rozutekla a Češi mimo několika bolševických oddílů na bojišti zůstali sami. Jednotky 6. a 7. střeleckého pluku se stahovaly z obrany a nasedaly do připravených vlaků. Zůstávala pouze část 4. pluku a 2 roty 6. pluku, kterými poručík Čoček zdržoval postup německého vojska. Evakuace legionářů trvala až do noci a ráno 14. března němečtí vojáci obsadili Bachmač bez boje. V této bitvě padlo nebo bylo nezvěstných 91 legionářů, z toho 4 důstojníci a 210 jich bylo zraněno. Ztráty vojáků Rudé armády nejsou zjištěny. Na německé straně se uvádí, že 300 vojáků padlo a několik stovek bylo raněno. Bitva u Bachmače byla bojovým křtem 2. divize v součinnosti s 1. divizí. Byla to první a také poslední bitva I. světové války, kde proti německým vojákům bojovali společně legionáři a Rudá armáda.

Za Českou republiku se oslavy 100. výročí bitvy zúčastnila ministryně obrany K. Šlechtová, zástupci Poslanecké sněmovny, velvyslanectví ČR na Ukrajině, zástupci Generálního štábu armády ČR a SR a Československé obce legionářské. Za Církev československou husitskou se slavnostního programu zúčastnil pražský biskup D. Tonzar, který při modlitbě a promluvě u památníku v Doči i v Bachmači vzpomněl na význam bitvy a zásluhy našich legionářů. Zástupci pražské diecéze položili u nově odhaleného pomníku ve Velké Doči i na nádraží v Bachmači padlým legionářům za CČSH věnce. Čeští i ukrajinští účastníci br. biskupa velmi kladně přijali a bylo to asi nejvýhodnější modlitební shromáždění naší církve. V tichém zamyšlení vzpomeňme na odvážné legionáře, kteří neváhali bojovat za vznik svobodného Československa a mnohdy položili i svůj život. Náš národ i CČSH si velmi váží odkazů českých hrdinů, a proto je žádoucí tyto slavné tradice udržovat a jejich odkaz předávat mladé generaci.

Zpracoval J. Boček

FILMOVÉ HISTORICKÉ DRAMA

Máří Magdaléna

Životopisné drama o jedné z nejtajemnějších ženských postav naší civilizace natočil režisér Garth Davis. Je opředená mnoha mýty, nejčastější z ní dělá bývalou prostitutku, kterou napravilo setkání s Ježíšem Kristem. Režisér ji ukazuje jako dívku, která se narodila do špatné doby. Měla se vdát za člověka, kterého nechtěla. Když se v jejich vesnici objeví skupina poutníků vedená charismatickým Ježíšem, přidá se k nim na cestu vedoucí do Jeruzaléma. Prožije ústrky, její život není snadný. Režisér objasňuje, co ho vedlo k natočení filmu: „Když jsem si přečetl scénář Máří Magdalény, vůbec poprvé mi její příběh začal dávat smysl. Náš film není o prostitutce, protože to je výmysl. Naší ambicí je vyprávět její příběh tak, jak by se vyprávět měl.“ V hlavních rolích hrají na Oscara nominovaní Rooney Mara (Máří Magdaléna), Joaquin Phoenix

(Ježíš Kristus) a Chiwetel Ejiofor (apoštol Petr).

ANIMOVANÁ DETEKTIVKA NEJEN PRO DĚTI

Sherlock Koumes

Režisér John Stevenson si pro film vybral legendárního detektiva a přejmenoval ho na Sherlock Koumes. Přibral i jeho pravou ruku dr. Watsona. Dostanou velký případ, zjistit, jak je to s hromadným mizením zahradních trpaslíků v Londýně. Samozřejmě sádrových jako jsou oni sami.

Ve filmu jsou i postavy z jeho předchozí trpasličí shakespeareovské adaptace Gnomeo a Julie. Film produkoval zpěvák a skladatel Elton John, který ke snímku stvořil speciální aranže svých největších hitů. V české verzi uslyšíme mj. Davida Novotného, Elišku Balzerovou a Pavla Lišku. Můžeme se těšit na dobrodružnou detektivní komedii. Humoru nikdy není dost. Film je v kinech od 29. března.

DRAMA V NOVÉ ÚPRAVĚ

Faust

Národní divadlo v Praze se po čase pustilo do obřího díla, ztvárnit Goethova Fausta, ale jinak. Uvést oba díly, ačkoliv se obvykle hraje jen ten první. Oba mají na dvanáct set stran. Jestliže se první díl věnuje především vzplanutí Fausta k Markétě, druhý už se více zabývá penězi a sestoupením do antiky. Takže aktualizace se objeví třeba v podobě kamionu, ve kterém Faust s Mefistofelem vyjedou na cesty. Režisér Jan Frič medituje: „Faust je obraz člověka, který tuší, možná dokonce ví, že má tělo i duši, a ví, že jako člověk obsahuje obrovský rozpor. Má schopnost tušit jakési transcendentno, být jako Bůh, ale zároveň má tělo jako zvíře, má hlad i ví, že jednoho dne přijde smrt. Tento paradox by chtěl nějak rozlousknout a dělá pro to všechno. Jenže se stane zajatcem své vlastní pýchy.“

Nový překlad je dílem Radka Malého. Fausta hraje Martin Pechlát, Mefistofela Saša Rašilov a Markétu Veronika Lazorčáková. Premiéra byla ve Stavovském divadle v polovině března.

POETICKÁ VÝSTAVA

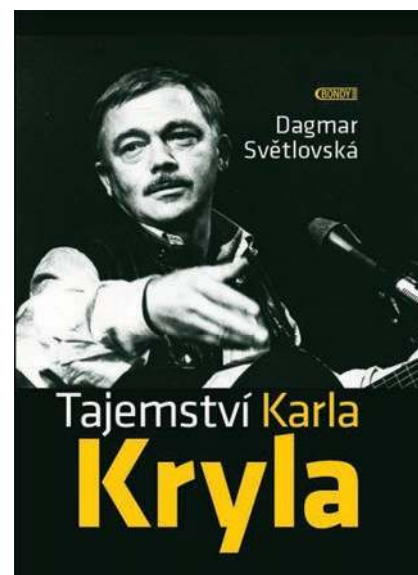

Bohunka Waageová – V kosmu a na náměstí krále Jiřího

Malička a grafička Bohunka Waageová (1948) patří do Sdružení českých umělců a grafiků Hollar. Absolvovala řadu výstav, má hodně ocenění, je zastoupena v galeriích. Její snová poetická tvorba je nezměnitelná, snadno rozpoznatelná od jiných umělců. Říká: „Mám ráda naši zemi a také lidi, kteří v ní žijí, a proto mě zajímá vše, co se odvíjí v životě člověka, jeho vztahy k přírodě, druhému pohlaví i ke kosmu. Snažím se, aby si člověk při pohledu na má díla odnesl hřejivý pocit radosti a souznění.“ Výstava se koná v Galerii Toyen, Milešovská 1, Praha 3. Potrvá do 27. dubna. Vstup je zdarma. Na snímcích její obrazy Svěcení a Horoucí srdce.

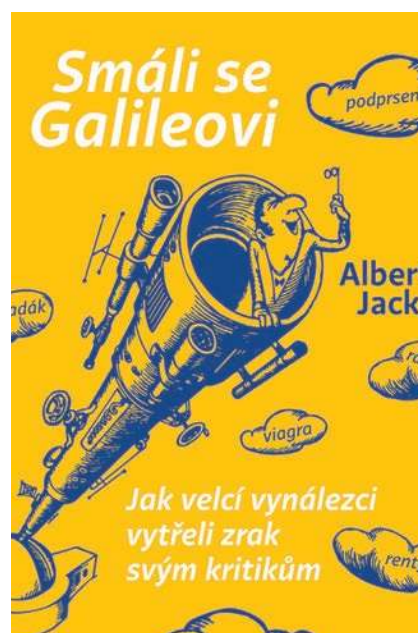
ŽIVOTOPISNÁ KNIHA

Tajemství Karla Kryla

O básníku, zpěvákovi a rebelovi Karlu Krylovi už bylo řečeno hodně, jeho písně dodnes znějí ve sdělovacích prostředcích nebo na koncertech. Tentokrát máme možnost nahlédnout do jeho přísně střeženého soukromí, jak se o to pokusila Dagmar Světlovská, kdysi jeho blízká přítelkyně. Předkládá soukromé dopisy, úryvky dosud nezveřejněných básní, kresby a fakta třeba o jeho vztahu k Bohu a mystice, strachu z předpovězené násilné smrti, odhalení aristokratických kořenů, o vztazích k ženám, schopnosti předvídat budoucnost a tajemství jeho smrti.

JAK TO BYLO S RŮZNÝMI OBJEVY

Smáli se Galileovi aneb Jak velcí vynálezci vytřeli zrak svým kritikům

Britský spisovatel a historik Albert Jack humornou formou uvádí příběhy více než devadesáti vynálezů a objevů. Mnohým se při jejich uvedení nevěřilo, třeba rádiu a televizi, některé byly objeveny náhodou, konkrétně viagra či Coca-Cola, dozvíte se, jak to bylo se suchým zipem nebo s podprsenkou. Autor nás také seznámí s těmi, kdo prohlásili, že to nikdy nebude fungovat. Příkladem je Galileova myšlenka, že Země není středobodem vesmíru. Tomu lidé také nevěřili a smáli se, jak to může někdo říci. Zalistujte na téma, které vás bude zajímat.

Mgr. Věnceslava Dezortová

Život v církvi – NO Karlín

Vážení kolegové, nové stránky Obce spisovatelů jsou k dispozici – můžete je navštívit na:

<http://obecspisovatelu.blog.cz/>

Setkání s O. Dvořákem

Otomar Dvořák (* 14. ledna 1951 Praha) – na pražské FAMU vystudoval obor dramaturgie a scenáristika. Pracoval jako dramaturg v hudebním divadle Semafor a v Městském divadle Zlín, jako redaktor a publicista v televizi a časopisech. Je autorem více než třiceti titulů z oblasti literatury faktu, týkajících se historických a přírodních záhad či tajemných míst v krajině, a také několika netradičních cestopisů. Další významnou částí jeho tvorby jsou beletristická díla z oblasti historie, kde se zařadil mezi nejúspěšnější české autory žánru fantastiky a hororu. Píše televizní scénáře, divadelní hry a písňové texty. Působil jako režisér a herec v rozhlasu, televizi i na divadelní scéně. Pro televizi CS film, kanál Kino Svět připravuje se svým studiem J.O.P. jako scenárista, režisér a moderátor cyklus publicistických pořadů Magazín záhad a Tajemná místa. Věnuje se rovněž filmové tvorbě. Je členem Obce spisovatelů. Bude hovořit o svých publicistických pořadech a o posledních knihách věnovaných významným postavám české literatury: Vřeteno osudu – Tajná zpověď Karla Jaromíra Erbena a právě vycházející Srdce v kleci – Román o něžném rváči Janu Nerudovi.

Vážené kolegyně a vážení kolegové,

těšíme se, že i Vy zavítáte na některé z pravidelných schůzek Pražského klubu spisovatelů, najdete tu nové kontakty a spolupráci a v neposlední

řadě představíte své knihy, pozvete nás na své literární večery, besedy, přednášky.

Se srdečným pozdravem PhDr. Olga Nytrová, předsedkyně Pražského klubu spisovatelů, tlf. č. 608160446, <http://obecspisovatelu.blog.cz>, www.dialognaceste.cz – aktuálně

P. S. Jsme rádi, že je tu opět příležitost setkat se a prohodit věci, které nám leží na srdci. Jako vždy se těšíme, že nám napíšete o svých nových knížkách, pošlete anotaci a obálku, případně recenzi, ukázkou z knížky. Můžete upozornit i na zajímavé knihy svých přátel.

PRAŽSKÝ KLUB SPISOVATELŮ – plán setkání 1. pololetí 2018: Program zpracovali: Olga Nytrová ve spolupráci s Františkou Vrbenskou, Zuzanou Havelkovou a Václavem Strachotou

Všechn skutečný život je setkáním
Martin Buber

SETKÁNÍ SPISOVATELŮ

(vždy 3. úterý v měsíci v 18:30)

(částečně stálé publikum, otevřeno i pro přátele literatury)

Koná se vždy 3. úterý v měsíci v 18:30 hodin na adrese Praha 8 – Karlín, Vítkova 13.

Změna programu vyhrazena.

Duben

17. 4. 2018 v 18:30 –

Františka Vrbenská vypráví o románu Hořící kůň

PhDr. Františka Vrbenská (1952 Praha) – po studiu informační vědy na filozofické fakultě Karlovy univerzity vedla knihovnu Institutu řízení. Další dvacetiletí se specializovala

na projekty ochrany knižních fondů v Národní knihovně ČR. Byl je nyní v emerituře, v srdci zůstává knihovnicí. Recenzuje, lektoruje, velmi často přednáší v České republice a na Slovensku. V tvůrčím portfoliu má stati z oblasti knihovnictví, odborné články s literární a historickou tematikou, povídky, eseje, novely a básně. Vydala také jedenáct prozaických knih a sbírku veršů. Jako spolueditorka se podílí na unikátním projektu řady antologií Lehké fantazijno, který uvádí české a slovenské autorky žánru fantastiky. Za literární a lektorskou činnost získala několik ocenění. Je členkou Obce spisovatelů ČR, Syndikátu autorů fantastiky a Klubu autorů literatury faktu. Autorka bude hovořit o tvorbě historické beletrie a o spoluautorství, ale také o radostech a úskalích těchto dvou literárních aspektů. Jak vzniká historická beletrie? Do jaké míry je třeba být pečlivý a věrohodný? A jak náročné je spoluautorství? Co je podmínkou? Protože budou mezi posluchači přítomni spisovatelé a básníci, předpokládáme diskusi o radostech a úskalích těchto dvou literárních aspektů. Vyprávění bude spojeno s pestrými obrazovými prezentacemi a videem.

Květen

**15. 5. 2018 v 18:30 –
Marta Urbanová –
Můj rodný kraj je Vysočina**

Marta Urbanová – Mým rodným krajem je Vysočina. Kraj malebný, ale větrný s drsnými a dlouhými zimami. Než jsem přišla s počátkem školního roku sem do Prahy, bydlela jsem v Chotěboři. Je to malé město, kterým prošlo několik básníků: František Xaver Boštlík, Jaroslav Holoubek, Petr Musílek, Bohumil Ždichynec, Ivo Harák a mohu-li se mezi ně počítat, i já. Proto jsme se rozhodli vydat knížku: Dnes ještě nezapadá slunce nad Že-

leznými horami. Do Prahy jsem přišla se svým vnukem, který tu začal studovat uměleckou školu. Moje knížka typická pro Vysočinu je Pověsti Železných hor, kterou vydala Veronika Reynková v roce 2007. Píšu nejen poezii, ale také povídky. Jednu krátkou jsem si pro vás připravila.

Červen

19. 6. 2018 v 18:30 – Ivo Harák

PhDr. Ivo Harák (1964, Brno), básník, prozaik, literární kritik, vysokoškolský pedagog. Působí na Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem. Debutoval sbírkou Lednový motýl (1992). Následovaly další básnické sbírky, naposledy Pedomancie (2017). Z prózy mu vyšla novela Meziřečí (2012); v letošním roce v nakl. SURSUM vyjde Pět povídek z nadsutečna. Právě ze své poslední vydané a první nově chystané knihy bude 19. 6. číst. Takže svým posluchačům představí jak postmoderní variaci na středověkou poezii truvérskou, tak také ironickou perzifláž módního žánru fantasy.

V rámci oblíbeného přednáškového cyklu Setkání třetího věku v NO CČSH Karlín a Dialogu na cestě ve spolupráci s Městkou částí Praha 8 a za spolupřátelství Obce spisovatelů se uskutečnila v úterý 27. 3. v 15hod. přednáška

Pouť do Santiaga de Compostela

Proč se tisíce lidí v dnešní době vydávají na starodávnou pouť do Santiaga de Compostela? Poutník Vladimír Průša vyprávěl o smyslu poutí, obnovených cestách po celé Evropě i o vlastním rozhodnutí putovat do Santiaga de Compostela a dojít až na „konec světa“ do Finistery. O své zážitky z poutní cesty se podělil i prostřednictvím pořízených fotografií, které vybral, uspořádal a zpracoval společně s Ing. Václavem Strachotou.

JÍŘÍ SMRŽ

! Držitel ceny Anděl za nejlepší album roku: „Poslední láska“ a „Kofeny“

! www.jirismrz.com

! <https://cs-cz.facebook.com/pisnickarjirismrz/>

**Dne 20. 4. 2018 v 19:00 hod. se v NO Břevnov
uskutečnil koncert Jiřího Smrže**